

การพัฒนาแบบฝึกพัฒนาความรู้ เรื่องการสร้างคำ

ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย

ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง

The Results of Exercises' Usage for Knowledge Developing in the Compound
Word Lesson towards the learning achievement of grade 7 students from
Demonstration School of Ramkhamhaeng University

ศิริินภา โกสุม**

SIRINAPA KOSUM

บทคัดย่อ

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ (1) ผลการทดลองใช้แบบฝึกพัฒนาความรู้เรื่อง การสร้างคำ แล้วพบว่า แบบฝึกพัฒนาความรู้สูงกว่าเกณฑ์ประสิทธิภาพที่กำหนดไว้ 80/80 จึงยอมรับว่าแบบฝึกพัฒนาความรู้ เรื่อง การสร้างคำ ที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพ (2)ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย เรื่อง การสร้างคำ ก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระเรื่อง การพัฒนาแบบฝึกพัฒนาความรู้ เรื่องการสร้างคำ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ อ.ดร. เด่นดาว ชลวิทย์

**นักศึกษาปริญญาโท สาขาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง หมายเหตุ : คำสำคัญ(Key Words) ได้แก่ (1) แบบฝึกพัฒนาความรู้ (2) การสร้างคำ (3) หลักภาษา

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 1 ห้องเรียนรวมทั้งสิ้น 40 คน แบบฝึกพัฒนาความรู้สูงกว่าเกณฑ์ประสิทธิภาพที่กำหนดไว้ 80/80 จึงยอมรับว่าแบบฝึกพัฒนาความรู้ เรื่อง การสร้างคำ ที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพ (2)ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย เรื่อง การสร้างคำ ก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิต

มหาวิทยาลัยรามคำแหง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ABSTRACT

The purposes of this study were 1) to create and develop the exercises for development of knowledge in the compound word lesson to meet the effective criteria of 80/80 2) to compare students' learning achievement before and after studying by using the exercises for development of knowledge in the compound word lesson. The sample selected by purposive selection was 30 students of grade 7 from Demonstration School of Ramkhamhaeng University, in the second semester of academic year 2016. The instruments used for gathering data were 1) the 4 exercises for development of knowledge in the compound word lesson 2) lesson plan for development of knowledge in the compound word lesson. The data analyzing used statistic values as mean, percentage, standard deviation and t-test.

The results of the study were:

- 1) the score of exercises for development of knowledge in the compound word lesson was higher than the effective criteria of 80/80
- 2) the learning achievement after by using the exercises for development of knowledge in the compound word lesson was significantly higher than before using the exercises for development of knowledge in the compound word lesson at the .01 level.

บทนำ

ประเทศไทยจะพัฒนาได้ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่าง สิ่งสำคัญที่สุดคือเริ่มจากการพัฒนาคนแนวทางการพัฒนาคนคือการศึกษา โดยการศึกษาจะมีประสิทธิภาพ เกิดประสิทธิผลได้นั้น ผู้เรียนจะต้องอ่านออกเขียนได้ ทักษะทางภาษาไทยจึงเป็นรากฐานและหัวใจสำคัญในการศึกษาหาความรู้(สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2551)

ปัญหาที่พบในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยขาดความรู้และความเข้าใจในการเรียนภาษาไทยทำให้ไม่สามารถวิเคราะห์ ตีความและนำหลักภาษาไทยไปใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสมได้ และจากการพิจารณาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ในภาคเรียนที่ 1 ประจำปีการศึกษา 2559 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนส่วนใหญ่อยู่ในระดับต่ำไม่เป็นไปตามเกณฑ์ที่โรงเรียนตั้งไว้ โดยเฉพาะในส่วนของคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ประเด็นที่เกี่ยวข้องกับหลักการใช้ภาษาไทย

จากการศึกษาค้นคว้าเพื่อหาแนวทางในการแก้ปัญหาดังกล่าวผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาการพัฒนาแบบฝึกพัฒนาความรู้ เรื่องการสร้างคำ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง เนื่องจากแบบฝึกพัฒนาความรู้มีประโยชน์ในการจัดการเรียนการสอนหลายประการ สามารถช่วยให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น ช่วยถ่ายทอดเนื้อหาและหลักเกณฑ์ทางภาษาที่ซับซ้อน ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นรายบุคคล ผู้เรียนสามารถพัฒนาตนเองตามความสนใจ ผู้เรียนสามารถทบทวนความรู้โดยการทำแบบฝึกพัฒนาความรู้ด้วยตนเอง รวมถึงพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนให้ดีขึ้นอีกด้วย

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อสร้างและพัฒนาแบบฝึกพัฒนาความรู้ เรื่องการสร้างคำ ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องการสร้างคำ ก่อนและหลังใช้แบบฝึกทักษะเพื่อพัฒนาความรู้

สมมติฐานของการวิจัย

1. แบบฝึกทักษะพัฒนาความรู้ เรื่องการสร้างคำมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80
2. ผลสัมฤทธิ์การเรียนหลักภาษา เรื่อง การสร้างคำ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนด้วยแบบฝึกพัฒนาความรู้ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5

ขอบเขตการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรเป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 10 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 355 คน

กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 1 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 40 คน

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1. ตัวแปรอิสระ คือ การสอนหลักภาษาไทยโดยใช้แบบฝึกพัฒนาความรู้
2. ตัวแปรตาม คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

1. ครูภาษาไทยมีแนวทางในการจัดทำแบบฝึกพัฒนาความรู้ เพื่อนำไปประยุกต์ใช้ในระดับชั้นอื่น
2. ครูภาษาไทยมีแบบฝึกพัฒนาความรู้ เพื่อนำไปใช้ในการจัดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ
3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษา เรื่อง การสร้างคำ สูงขึ้น โดยใช้แบบฝึกพัฒนาความรู้
4. ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการใช้แบบฝึกพัฒนาความรู้ ในการเรียนหลักภาษา

การทบทวนวรรณกรรม

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาแบบฝึกพัฒนาความรู้ เรื่อง การสร้างคำ ที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพ (2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย เรื่อง การสร้างคำ ก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง

ความหมายของแบบฝึก กันต์दनัย วรจิตตพล (2542 : 34) ยังได้ให้คำนิยามของคำว่าแบบฝึก หมายถึง เครื่องมือทางการเรียนอย่างหนึ่งของนักเรียนที่มุ่งให้นักเรียนฝึกทำด้วยตนเอง

เพื่อจะได้มีทักษะหรือความชำนาญเพิ่มมากขึ้น หลังจากที่ได้เรียนรู้ในภาคทฤษฎีหรือด้านเนื้อหาแล้ว และในแบบฝึกควรประกอบด้วย คำแนะนำในการทำข้อคำถามหรือกิจกรรม และช่องว่างให้นักเรียนตอบคำถาม

ความสำคัญของแบบฝึก วีระ ไทยพานิชย์ (2528 : 11) ได้กล่าวถึงความสำคัญของแบบฝึกพอสรุปได้ว่าแบบฝึกเป็นการเรียนรู้ที่เกิดจากการกระทำจริง เป็นประสบการณ์ตรงที่ผู้เรียนมีจุดมุ่งหมายแน่นอน ทำให้นักเรียนเห็นคุณค่าของสิ่งที่เรียน สามารถเรียนรู้จดจำสิ่งที่เรียนได้ดีและทำให้นักเรียนเห็นคุณค่าของสิ่งที่เรียนสามารถเรียนรู้และจดจำสิ่งที่เรียนได้ดี และนำการเรียนรู้นั้นไปใช้ในสถานการณ์เช่นเดียวกันได้

ไพรัตน์ อนุพันธ์ (2535 : 26) กล่าวถึงความสำคัญของแบบฝึกว่า ความสำคัญของแบบฝึกต่อการเขียนสะกดคำเป็นสิ่งจำเป็นมาก ครูผู้สอนต้องพยายามหาแบบฝึกหรือสร้างแบบฝึกที่มีประสิทธิภาพเพื่อใช้ในการเรียนการสอน ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และมีความสนใจยิ่งขึ้น

ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สมพร เชื้อพันธ์ (2547, หน้า 53) สรุปว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึงความสามารถ ความสำเร็จและสมรรถภาพด้านต่างๆของผู้เรียนที่ได้จากการเรียนรู้อันเป็นผลมาจากการเรียนการสอน การฝึกฝนหรือประสบการณ์ของแต่ละบุคคลซึ่งสามารถวัดได้จากการทดสอบด้วยวิธีการต่างๆ

พิมพ์นธ์ เดชะคุปต์ และเพียว ยินดีสุข (2548, หน้า 125) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหมายถึงขนาดของความสำเร็จที่ได้จากกระบวนการเรียนการสอน

บุญเรียง ขจรศิลป์ ได้กล่าวว่าแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดความสามารถของผู้เรียนว่ามีความสามารถและทักษะ ในเนื้อหาวิชาที่เรียนไปแล้วมากน้อยเพียงใด จะเป็นได้ว่า ภัทรา นิคนานนท์ ได้ให้ความหมายของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่คล้ายกันมากกับบุญเรียง ขจรศิลป์ ดังนั้นผู้วิจัยสามารถสรุปความหมายของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ว่าเป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดความรู้ ความสามารถและทักษะของผู้เรียนในเนื้อหาวิชาที่ได้เรียนรู้ไปแล้วในอดีต ว่าสามารถรับรู้ได้มากน้อยเพียงใด

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ชลธิชา ม่วงศรีจันทร์ (2558) ศึกษาเรื่อง ผลของการใช้รูปแบบการพัฒนาโมโนทัศน์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้หลักการใช้ภาษาไทยและความสามารถในการให้เหตุผลเชิงอุปนัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้หลักการใช้ภาษาไทยสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 มีความสามารถในการให้เหตุผลเชิงอุปนัยหลังการทดลองสูงกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 และกลุ่มทดลองมีความสามารถในการให้เหตุผลเชิงอุปนัยสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5

เสาวนีย์ โพธิ์เต็ง (2557) ศึกษาเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เรื่อง การสร้างคำในภาษาไทย โดยจัดการเรียนรู้แบบอุปนัยร่วมกับแบบฝึกทักษะ ผลการศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เรื่อง การสร้างคำในภาษาไทย โดยจัดการเรียนรู้แบบอุปนัยร่วมกับแบบฝึกทักษะ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 และมีความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบอุปนัยร่วมกับแบบฝึกทักษะอยู่ในระดับมากที่สุด

สมพงษ์ ศรีพยาศ (2553) ศึกษาวิจัยเรื่องการพัฒนาชุดแบบฝึกการเขียนสะกดคำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกการเขียนสะกดคำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 86.90/86.75 แสดงว่าชุดแบบฝึกการเขียนสะกดคำมีคุณภาพสูงกว่าเกณฑ์แบบฝึก การเรียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีผลสัมฤทธิ์สูงกว่าร้อยละ 80 ตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ความคงทนทางการเรียนภาษาไทยเรื่องการเขียนสะกดคำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่สอนโดยชุดแบบฝึกการเขียนสะกดคำ มีความคงทนทางการจำไม่แตกต่างกันและนักเรียนมีความคิดเห็นที่ดีในความยากง่ายของเนื้อหาและรูปแบบของชุดแบบฝึก

สุนิรัตน์ บดสันเทียะ (2548) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงควบกล้ำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะกับการสอนโดยฝึกทักษะตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกทักษะกับการสอนโดยฝึกทักษะในการอ่านออกเสียงควบกล้ำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ มีค่าประสิทธิภาพจากการทดลองแบบรายบุคคล เท่ากับ 71.94/82.71 มีค่าประสิทธิภาพจากการทดลองกลุ่มเล็ก เท่ากับ 84.05/92.59 และมีค่าประสิทธิภาพจากการทดลองภาคสนามเท่ากับ 86.93/85.53 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80/80 ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะ เท่ากับ 84.83 สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้ ร้อยละ 75 และความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่าการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 โดยการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 8.46 และการสอนโดยการฝึกทักษะตามคู่มือ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 6.14

แสงระวี ประจวบวัน (2553) ศึกษาเรื่องการพัฒนาการเขียนความเรียง โดยการใช้แบบฝึกทักษะที่ใช้วิธีแผนที่ความคิด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกทักษะการเขียนความเรียงมีค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 80.31/82.11 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80/80 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะการเขียนความเรียงของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 โดยผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และผู้เรียนมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนความเรียงที่ใช้วิธีการแผนที่ความคิด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อยู่ในระดับมาก

เสาวภา ช่วยแก้ว (2557) การพัฒนาความสามารถในการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ด้วยการอ่านจับใจความโดยใช้เทคนิค KWLH PLUS ผลการวิจัยพบว่า การอ่านจับใจความโดยใช้เทคนิค KWLH PLUS ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 83.33/83.92 ความสามารถในการอ่านจับใจความ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ด้วยการอ่านจับใจความโดยใช้เทคนิค KWLH PLUS หลังเรียนด้วยแบบฝึกสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และนักเรียนมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกการอ่านจับใจความโดยใช้เทคนิค KWLH PLUS ในภาพรวมในระดับมาก

อิสริย์ น้อยมิ่ง (2557) การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การสร้างคำในภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่จัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์(Jigsaw) ร่วมกับบทเรียนคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย ผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การสร้างคำในภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่จัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์(Jigsaw) ร่วมกับบทเรียนคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.5 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์(Jigsaw) ร่วมกับบทเรียนคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย โดยภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาแบบฝึกพัฒนาความรู้ เรื่องการสร้างคำ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง เป็นวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) แบบ One group Pretest Posttest design โดยมีวัตถุประสงค์ 2 ข้อ ดังนี้

1. เพื่อสร้างและพัฒนาแบบฝึกพัฒนาความรู้ เรื่องการสร้างคำ ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องการสร้างคำ ก่อนและหลังใช้แบบฝึกทักษะเพื่อพัฒนาความรู้

ผู้วิจัยจะได้ดำเนินการวิจัยตามลำดับขั้นดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างและการหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การดำเนินการทดลอง
5. การวิเคราะห์ข้อมูลสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ชี้แจงให้ผู้เรียนทราบเกี่ยวกับวิธีการสอน บทบาทของผู้เรียน จุดประสงค์การเรียนรู้ และวิธีการวัดและประเมินผลการเรียน

2. ให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

3. จัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะเป็นสื่อประกอบการเรียนการสอนร่วมด้วย

4. ให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบหลังเรียน (Post-test) โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย

5. นำข้อมูลที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย ก่อนเรียนและหลังเรียน มาวิเคราะห์โดยใช้วิธีการทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐานที่ตั้งไว้

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาแบบฝึกพัฒนาความรู้ เรื่องการสร้างคำ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง พบว่า

1. ผลการทดลองใช้แบบฝึกพัฒนาความรู้เรื่อง การสร้างคำ แล้วพบว่า แบบฝึกพัฒนาความรู้สูงกว่าเกณฑ์ประสิทธิภาพที่กำหนดไว้ 80/80 จึงยอมรับว่าแบบฝึกพัฒนาความรู้ เรื่อง การสร้างคำ ที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพ

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย เรื่อง การสร้างคำ ก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

อภิปรายผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยอภิปรายผลจากข้อค้นพบในการวิจัยครั้งนี้ ดังต่อไปนี้

1. ประสิทธิภาพของแบบฝึกพัฒนาความรู้ เรื่อง การสร้างคำ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า แบบฝึกพัฒนาความรู้มีประสิทธิภาพเท่ากับ 80.90/82.00 หมายความว่านักเรียนทำคะแนนระหว่างเรียนจากการทำแบบฝึกพัฒนาความรู้ระหว่างเรียนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 80.90 และคะแนนจากการทำแบบทดสอบหลังเรียน เฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 82.00 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80/80 ทั้งนี้อาจจะเนื่องมาจาก แบบฝึกพัฒนาความรู้ เรื่อง การสร้างคำ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้มีการสร้างตามขั้นตอนและกระบวนการ โดยศึกษาหลักสูตรและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึกพัฒนาความรู้ และผ่านการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญเพื่อแก้ไขปรับปรุงให้ดีขึ้น แบบฝึกพัฒนาความรู้ที่สร้างขึ้นมีคำชี้แจงการใช้แบบฝึกสำหรับนักเรียน จึงทำให้เข้าใจง่ายในการใช้แบบฝึกพัฒนาความรู้ ซึ่งเนื้อหาแบบฝึกหัดที่สร้างขึ้นจะเริ่มจากง่ายไปหายาก มีภาพประกอบที่สวยงาม รูปเล่มน่าสนใจ นักเรียนมีความเพลิดเพลินในขณะที่ทำแบบฝึก

นอกจากนี้เนื้อหาในแบบฝึกยังสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ และตัวชี้วัดตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 เมื่อนำแบบฝึกพัฒนาความรู้ไปทดลองจริง จึงทำให้แบบฝึกพัฒนาความรู้มีประสิทธิภาพ

ดังนั้น แบบฝึกพัฒนาความรู้ เรื่อง การสร้างคำ ที่ผ่านการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญและได้ปรับปรุงแก้ไข เมื่อนำไปทดลองจริงจึงทำให้แบบฝึกพัฒนาความรู้ เรื่อง การสร้างคำ มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย เรื่อง การสร้างคำ ก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้แบบฝึกพัฒนาความรู้ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ทั้งนี้อาจมาจากนักเรียนมีความรู้ความเข้าใจ จากการสอนโดยการใช้แบบฝึกพัฒนาความรู้ เรื่อง การสร้างคำ เพราะแบบฝึกพัฒนาความรู้ สามารถกระตุ้นความสนใจของนักเรียนได้เป็นอย่างดี ซึ่งมีความสอดคล้องกับเนื้อหา จุดประสงค์การเรียนรู้และตัวชี้วัด การจัดลำดับเนื้อหาเรียงจากง่ายไปยาก แบบฝึกมีความหลากหลายไม่น่าเบื่อ และมีความเหมาะสมกับแผนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2

ดังนั้น การสอนโดยใช้แบบฝึกพัฒนาความรู้เรื่อง การสร้างคำ ซึ่งมีความน่าสนใจ การลำดับเนื้อหาจากง่ายไปยาก แบบฝึกมีความหลากหลาย สามารถกระตุ้นความสนใจให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาและส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงขึ้น

ข้อเสนอแนะจากงานวิจัยวิจัย

1. การฝึกฝนทำแบบฝึกซ้ำๆ จะทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และเข้าใจในเอามากยิ่งขึ้น
2. การสร้างแบบฝึกพัฒนาความรู้สำหรับนักเรียน ต้องมีความเหมาะสมกับเนื้อหา แบบฝึกมีความหลากหลาย สามารถกระตุ้นความสนใจ มีความสอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 และมีความสอดคล้องกับแผนการจัดการเรียนรู้
3. แบบฝึกที่นำมาใช้ในการวิจัยในครั้งนี้มีรูปแบบการจัดวางและความแตกต่างในแต่ละชุดแบบฝึกทำให้นักเรียนเห็นความแปลกใหม่ ช่วยกระตุ้นทักษะการคิด ความสนใจในแบบฝึกชุดต่อไป มีความเหมาะสมที่จะนำไปต่อยอดในการจัดการเรียนรู้
4. หลังจากนักเรียนทดลองใช้แบบฝึกพัฒนาความรู้ พบว่ามีความพึงพอใจในระดับมาก นักเรียนส่วนใหญ่ให้ความสนใจ สามารถตรวจสอบความถูกต้องได้ด้วยตนเอง ครูสามารถนำแบบฝึกไปปรับใช้กับนักเรียนในระดับชั้นที่ใกล้เคียงกันได้

คำขอบคุณ

ผู้วิจัยขอขอบคุณมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่มอบโอกาสให้ได้ศึกษาในระดับบัณฑิตและมหาบัณฑิต ซึ่งมหาวิทยาลัยรามคำแหงเป็นมหาวิทยาลัย “ตลาดวิชา” ที่คอยประสิทธิ์ประสาทความรู้ เพิ่มพูน พัฒนาและเป็นแหล่งเรียนรู้ของบุคคลทั่วไป

ขอกราบขอบพระคุณคุณอาจารย์มหาวิทยาลัยรามคำแหงทุกท่าน ที่คอยให้คำปรึกษา
แนะนำผู้วิจัยมาโดยตลอด

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยจะนำความรู้ที่ได้ศึกษามาพัฒนาตนเองและองค์กร และจะถ่ายทอดให้กับ
เยาวชนได้เรียนรู้ต่อไป

เอกสารอ้างอิง

ชลธิชา ม่วงศรีจันทร์. (2558). ผลของการใช้รูปแบบการพัฒนาโน้ตค้นที่มีต่อ

ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้หลักการใช้ภาษาไทยและความสามารถในการให้เหตุผลเชิงอุปนัย
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัย
ศิลปากร

พิชิต ฤทธิ์จรูญ. (2545). การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ : ปฏิบัติการวิจัยในชั้นเรียน.

(พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ : ครุศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร.

เสาวนีย์ โพธิ์เต็ง. (2557). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ เรื่อง
การสร้างคำในภาษาไทย โดยจัดการเรียนรู้แบบอุปนัยร่วมกับแบบฝึกทักษะ.

วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต,มหาวิทยาลัยศิลปากร

สิริพร ทิพย์คง. (2545). หลักสูตรและการสอนคณิตศาสตร์. กรุงเทพฯ : พัฒนาคุณภาพ วิชาการ.

สมพงษ์ ศรีพยาด. (2553). ศึกษาวิจัยเรื่องการพัฒนาชุดแบบฝึกการเขียนสะกดคำ สำหรับ

นักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 . วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัย

ศิลปากร.

สุนิรัตน์ บดสันเทียะ. (2548). เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงควบกล้ำ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ที่ได้รับการสอนโดย

ใช้แบบฝึกทักษะกับการสอนโดยฝึกทักษะตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์

มหาบัณฑิต,มหาวิทยาลัยศิลปากร

แสงระวี ประจวบวัน. (2553). การพัฒนาการเขียนความเรียง โดยการใช้แบบฝึกทักษะ

ที่ใช้วิธีแผนที่ ความคิด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 . วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์

มหาบัณฑิต,มหาวิทยาลัยศิลปากร.

เสาวภา ช่วยแก้ว. (2557). การพัฒนาความสามารถในการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 3 ด้วยการอ่านจับใจความโดยใช้เทคนิค KWLH PLUS. วิทยานิพนธ์

ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร.

อิสริย์ น้อยมิ่ง. (2557). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การสร้างคำในภาษาไทยของ

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่จัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์ (Jigsaw) ร่วมกับบทเรียน

คอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร.